

Gólman dobrodruh. Hrál za 25 klubů, unesl tučňáka, přežil kolaps i vězení.

Zkuste se zasnít a představit si následující situaci. Je vám devatenáct, jste fotbalový brankář a dost dobře vám to jde. Na zkoušku si vás pozve Bayern Mnichov a nabídne vám smlouvu. Co odpovíte? Zřejmě něco jako: Senzace, kde to mám podepsat? Pokud se tedy nejmenujete Lutz Pfannenstiel.

Jeho agent se držel za hlavu, rodiče a kamarádi nechápali, ale on místo chytání za rezervu Bayernu s výhledem na místo v áčku sáhl po letence do Malajsie.

„V Bayernu bych byl nikdo, třetí čtvrtý gólman, skoro bez šance stát se někdy jedničkou,“ vysvětloval o mnoho let později. „Já chtěl být profík a pravidelně chytat, o tom jsem snil. Že to bylo v Malajsii, na druhém konci světa? Nevadí!“

Nejen tahle historika dokládá, že Pfannenstiel je jedním z milionu. Jeho život je plný tolika zážitků, že i když jste jeho jméno třeba doteď nikdy neslyšeli, vězte, že se může označovat za nejzajímavějšího člověka ve světě fotbalu.

Nebo snad víte o někom jiném, kdo hrál jako profesionál ve všech šesti konfederacích FIFA?

Změnilo ho vězení

Německý gólman s černými vlasy ulíznutými do dlouhého culíku vystřídal pětadvacet klubů – což byl do středy také rekord, než ho podpisem smlouvy s 26. klubem překonal Uruguayec Sebastián Abreu –, aby si nakonec v brazilském týmu Hermann Aichinger splnil sen. Tím, že po Evropě, Asii, Africe, Austrálii a Severní Americe naskočil do zápasu i v Jižní Americe, dostal své jméno do Guinnessovy knihy rekordů.

Tenhle zápis byl možná původně cílem, ale vlastně se z něj nakonec stal jen vedlejší produkt. Tím hlavním byly zážitky, které Pfannenstiel při svém putování světem posbíral. A že jich bylo!

Fotbalové angažmá v Malajsii zpestřil vedlejšák: coby milovník techna létal do Kuala Lumpur, kde si v jednom klubu získal uznání jako DJ.

Když zkoušel prorazit v anglickém Wimbledonu, který tehdy hrál Premier League, spoluhráči mu před tréninkem schovali oblečení a on musel povinný výběh v londýnském parku absolvovat nahý.

V Singapuru si z dlouhé chvíle na trhu koupil dvě opice, pojmenoval je Glasnost a Perestrojka a pár týdnů mu dělaly společnost.

Na Novém Zélandu ho zase při exkurzi v národním parku zaujal tučňák: v noci se pro něj vrátil, nakoupil pytle ledu a nebohé zvíře choval doma ve vaně. Jen pár hodin: do doby, než si nezvyklého domácího mazlíčka během návštěvy všiml šéf klubu, za který tehdy chytal, a důrazně mu promluvil do duše.

„Byl to pěkně blbý nápad. Uvědomil jsem si, co jsem udělal, a tučňáka odvezl zpátky,“ vylíčil Pfannenstiel ve své knize *The unstoppable keeper – Nezastavitelný gólman*.

Jde o strhující čtení, na které název dokonale sedí. Kromě legračních až bláznivých historek totiž prožil (a přežil) i mrazivé chvíle, kdy ho obcházela smrt.

Při zápase za anglický tým Bradford Park Avenue ho soupeř trefil kolenem do srdce, které na tři minuty přestalo bít. Klubový lékař na třetí pokus nejdůležitější sval v těle rozpumpoval, Pfannenstiel za pár hodin v nemocnici podepsal revers a po pěti dnech vyrazil na trénink.

Jiné hororové chvíle prožil už o dva roky dříve. V Singapuru ho na začátku tisíciletí obvinili, že ovlivňoval zápasy ve prospěch místní sázkařské mafie. Paradoxně šlo údajně o utkání, v nichž jeho tým vyhrával a Pfannenstiel v brance zářil.

„Hrál jste lépe než obvykle,“ znělo bizarní zdůvodnění soudce, kterého přesvědčila výpověď jednoho ze sázkařů, ačkoli zbylí svědci vypovídali ve Pfannenstielův prospěch.

Na tři měsíce skončil ve vězení, na cele s vrahy, násilníky a drogovými dealery. Nejdřív musel jíst překořeněné jídlo, po kterém mu bylo zle, pak se o stravu doslova prát s ostatními vězni.

Schytal nespočet ran, zhubl mnoho kil a ještě léta poté, co ho soud pro nedostatek důkazů osvobodil, ho budily noční můry. Ale i na hrozivé zkušenosti našel pozitiva.

„Jako člověka mě to úplně změnilo. Neuvědomoval jsem si, co je to svoboda,“ vyprávěl později. „Byl jsem zkažený spratek, který myslel jen na to, co si koupit a jakým autem jezdit na trénink. Pak jsem začal na život koukat úplně jinak.“

Ted' už by tučňáka neunesl, naopak se z něj stal ochránce přírody a bojovník za lepší svět. Upozorňuje na nebezpečí spojené s globálním oteplováním, dokonce pod dohledem kamer strávil pět dní v iglú.

Po skončení kariéry založil vlastní tým Global United FC, pořádá charitativní zápasy a finančně podporuje děti v nejchudších státech světa i zdravotně postižené.

Mezitím stihl sepsat knížku, později nominovanou na sportovní publikaci roku: hluboké myšlenky se v ní mísí s bizarními historkami.

Pfannenstiel má na co vzpomínat.

Třeba na to, jak jeho tým v Norsku vyhnal ze hřiště nálet komárů.

Jak v kanadském Calgary šéf klubu rozhodl, že se během zápasu bude na velkoplošné obrazovce promítat finále hokejového Stanley Cupu, takže fanoušci dění na trávníku absolutně ignorovali.

Jak v Albánii se spoluhráči nachytil v záchodové kabině v tréninkovém centru reportéra z bulvárního plátku, který se snažil lovit senzace na dost neobvyklém místě.

Nebo jak ho bláznivý mecenáš v Arménii jmenoval trenérem nově založeného týmu, on dlouhé týdny skládal kádr, a pak po vítězné premiéře slyšel: Peníze došly, tým rozpouštíme, je konec!

Německý svéráz procestoval celý svět, pořád ho hnala touha poznat něco nového. Do každého dobrodružství šel po hlavě, jen jedno znělo i jemu moc šíleně: když se oženil s indonéskou dívkou Lilies, nabízeli mu občanství, aby mohl exotickou zemi reprezentovat. Odmítl.

„Už jsem se viděl, jak za ně chytám třeba na mistrovství světa. Ale přišel bych o německý pas. A kdyby to zjistil táta, dostal by na místě infarkt,“ uvědomil si, i když předtím ztřeštěný nápad zvažoval.

Místo toho sbíral jiné zkušenosti, ať už jako hráč, nebo po kariéře: třeba když coby kouč brankářů u namibijské reprezentace trénoval neslyšícího gólmana.

Jako hráč vydržel Pfannenstiel na jednom místě maximálně něco přes rok, teď už se usadil.

Sedm let pracuje jako šéf skautingu pro bundesligový Hoffenheim, pro evropský fotbal objevil třeba Roberta Firmina, současnou hvězdu Liverpoolu. Kromě toho stíhá i roli experta pro televize ZDF a BBC, dál cestuje po světě.

A v hlavě má ještě jeden sen. Uspořádat zápas na Antarktidě, aby mohl říct: Hrál jsem fotbal na všech kontinentech.

Věřte, že i tahle šílenost se může podařit.

